

που ἰσχυρότητι καλὸν, παπαδικῇ ἀτυχεστάτῃ καὶ ἀκεφάλῳ στρατιᾷ τοῖς ἡμετέροις ἐδόκει προστάγμασιν ἀνθεσθάναι, μὴ φέρον τὴν μυριάριθμον πληθύν τοῦ στρατοπέδου ἡμῶν, τὰς στρατιωτικὰς τε φάλαγγας καὶ πεζικὰς τάξεις, καὶ τοξοτῶν ἀπειραγένη ἑτερογλώσσων ἐθνῶν, ἐξ ὧν πᾶς ὁ χῶρος ἐκεῖνος ἐκατελάδετο καὶ τὸ κάστρον περίεστένορχωρεῖτο, βία πεισθέντες οἱ ἐντὸς, τῆς ἀνάγκης κατεπειγούσης αὐτοῦς, αὐτὸ ἡμῖν παρέδωκαν, καὶ αὐτοὶ ὡς δέσμιοι πρὸς τοὺς περὶ ἡμᾶς παρεγένοντο Πόλεις, κάστρα, χῶραι καὶ ὀχυρώματα, ἃ παπαδικῇ δολιότητι ἀπὸ τῆς ἡμετέρας παρέκλιναν βασιλείας, τὸ ψεῦδος ἀφέντες τῇ ἀληθείᾳ προσέδραμον. Ἡ ἄνω δ' Ἰταλία, ῥωννυμένη τῇ τῆς πίστεως ἡμῶν σταθερότητι, ὅλη προαιρετικῶς τοῖς ἡμετέροις θεσπίσμασιν εἶκει. Οἱ νεωτερίσαντες δὲ τῇ ὁμοίᾳ πλάνῃ ἐν τῇ Ἀλαμανίᾳ καὶ εἰς ἀδόκιμον γοῦν ἐκστήσαντες ἑαυτοὺς, ἐκ τόπου εἰς τόπον ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ περιποδήτου ἡμῶν υἱοῦ, τοῦ ῥηγὸς Κορράδου, πολεμικῶς διωκόμενοι, οὐ σθένουςι τόπον εὑρεῖν εἰς ἀποκρυβὴν αὐτῶν. Οὕτω γοῦν ἡ ἐκ θεοῦ βασιλεία ἡμῶν, τῇ ἄνωθεν προμηθίᾳ κρατυνομένη, τὸ ὑπῆκον ἅπαν αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ διέπει καὶ διευθύνει, ὃ οὕτως εἰς χαρὰν τῇ συγγενικῇ γνησίᾳ ἀγάπῃ τῆς βασιλείας σου διὰ τῶν παρόντων γνωρίζομεν. »

Μετατυπώσαμεν ἐκ τοῦ προχείρου τὰς ἐπιστολάς ταύτας, μὴ ἐπιχειρήσαντες σπουδαίαν τινα ἐπιδιόρθωσιν τοῦ κειμένου τοῦ Γερμανοῦ ἐκδότη, ἂν καὶ τὸ κείμενον τοῦτο ἦναι ἐνιαχοῦ προδήλως ἡμαρτημένον· ἀλλ' ἵνα διορθωθῇ ἐπιτυχῶς εἶδει ν' ἀντιπαρεβληθῇ πρὸς τὸ χειρόγραφον. (*) Περὶ τοῦ Ἰωάννου Βατάτσου, πρὸς ὃν ἀπευθύνονται αἱ τρεῖς τελευταῖαι καὶ κυριώτεραι ἐπιστολαὶ καὶ ὅστις ἦν εἰς τῶν ἐξοχωτέρων ἀνδρῶν τοῦ ἐλληνικοῦ μεσαιῶνος, θέλομεν ὁμιλήσαι ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς περὶ τῶν Σταυροφοριῶν πραγματείας ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα δώσωμεν ἀπὸ τοῦδε ἐννοίαν τινα τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὃν τοσοῦτον ἐτίμα καὶ περιποιεῖτο ὁ πολύτροπος τῆς δύσεως αὐτοκράτωρ, παραθέτομεν τὴν κρίσιν τοῦ Γάλλου ἱστοριογράφου Λεβὼ, ἧς ἀδυνατοῦντες νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ὅλην δύναμιν, ἀντιγράφομεν καὶ αὐτὸ τὸ πρωτοτύπου χάριν τῶν εἰδότων τὴν Γαλλικὴν.

C'était un génie de premier ordre, l'égai le Leob, qui joignait à une valeur héroïque une prudence consommée. Grand homme d'état et

grand homme de guerre, mesuré dans les conseils, actif dans l'exécution, sans précipitation comme sans négligence, il apercevait avec justesse, dans les affaires, le point de maturité, qu'il savait préparer avec patience, et saisir avec promptitude. Marchant d'un pas assuré dans ses entreprises, il en avait prévu toutes les difficultés, et le moyen de les vaincre; et l'on peut dire que la Providence, qui voulait affliger la Grèce, sans la détruire encore, lui ménagea dans ses deux premiers princes, les ressources nécessaires pour se conserver. Il fallait d'abord de l'audace pour brusquer la fougue française; elle se trouva dans Théodore Lascaris. Vatace apporta la prudence et une vigueur soutenue, propre à donner au nouvel empire grec une assiette ferme et solide (*). Ὁ ἐστίν

Ἦν δὲ ὁ Βατάτσος ἀνὴρ δαιμονιώτατος, παρ' ᾧ ἀνδρεία ἡρωϊκὴ ἦν ἄκρα φρονήται κεκραμένη· μέγας περὶ τὰ πολιτικά, καὶ περὶ τὰ πολεμικά οὐκ ἦν ἥττον μέγας, περισκευμένος ἐν ταῖς βουλαῖς, ῥέκτης ἐν τῇ πράξει· μήτε τολμητής, μήτε μελλητής παρὰ καιρὸν, ἀλλὰ διακρίνων μὲν ἀπταιστως τὰς ἀκμὰς τῶν πραγμάτων, ἃς ἐπετηδεύετο νὰ παρασκευάζῃ ἐπιμόνως καὶ νὰ ἀρπάξῃ εὐστόχως· βαίνων δὲ βήματι ἀσφαλεῖ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ. ὧν προέβλεπε καὶ ἐνίκα ἀπάτας τὰς δυσχερείας. Ὡς τε δύναται τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ Πρόνοια, θέλουσα νὰ θλίψῃ, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ καταλύσῃ ἐτι τὴν Ἑλλάδα, παρέσχευ αὐτῇ, διὰ τῶν δύο πρώτων ἐν Νικαίᾳ βασιλέων, τὸν τρόπον τοῦ νὰ συντηρηθῇ ὧν ὁ μὲν Θεόδωρος Λάσκαρις εἶχε τὴν τόλμην τὴν ἀπαιτούμενην ἵν' ἀντεπεξέλθῃ ῥαγδαίως κατὰ τῆς Γαλατικῆς ὁρμῆς, ὁ δὲ Βατάτσος προσήνεγκεν εἰς τὸ νέον κράτος τὴν ἀναγκαίαν πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτοῦ σύνεσιν καὶ εὐσταθεῖ ῥώμην. »

Κ. Η.

ΠΕΡΙ ΤΙΓΡΙΔΟΣ

—ο—

Ἡ τίγρις, τὸ μᾶλλον αἰμοφόρον τῆς γῆς θηρίον, παρομοιάζει κατὰ τὴν μορφήν τὴν γαλῆν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀνάστημα εἶναι μεγαλητέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ λέοντος, μετὰ τοῦ ὁποῦ, ὡς καὶ μετὰ τοῦ ἐλέφαντος, πολλάκις συμπλεκομένη ἀναδείκνυται τροπαιοῦχος. Καὶ τὸ μὲν μῆκος αὐτῆς, ἀπὸ τῆς ῥινὸς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς, εἶναι εἰς ποδῶν, τὸ δὲ χρῶμα ζανθὸν μὲ μελαίνας γραμμὰς ῥαδωτὰς ἐκτεινομένας

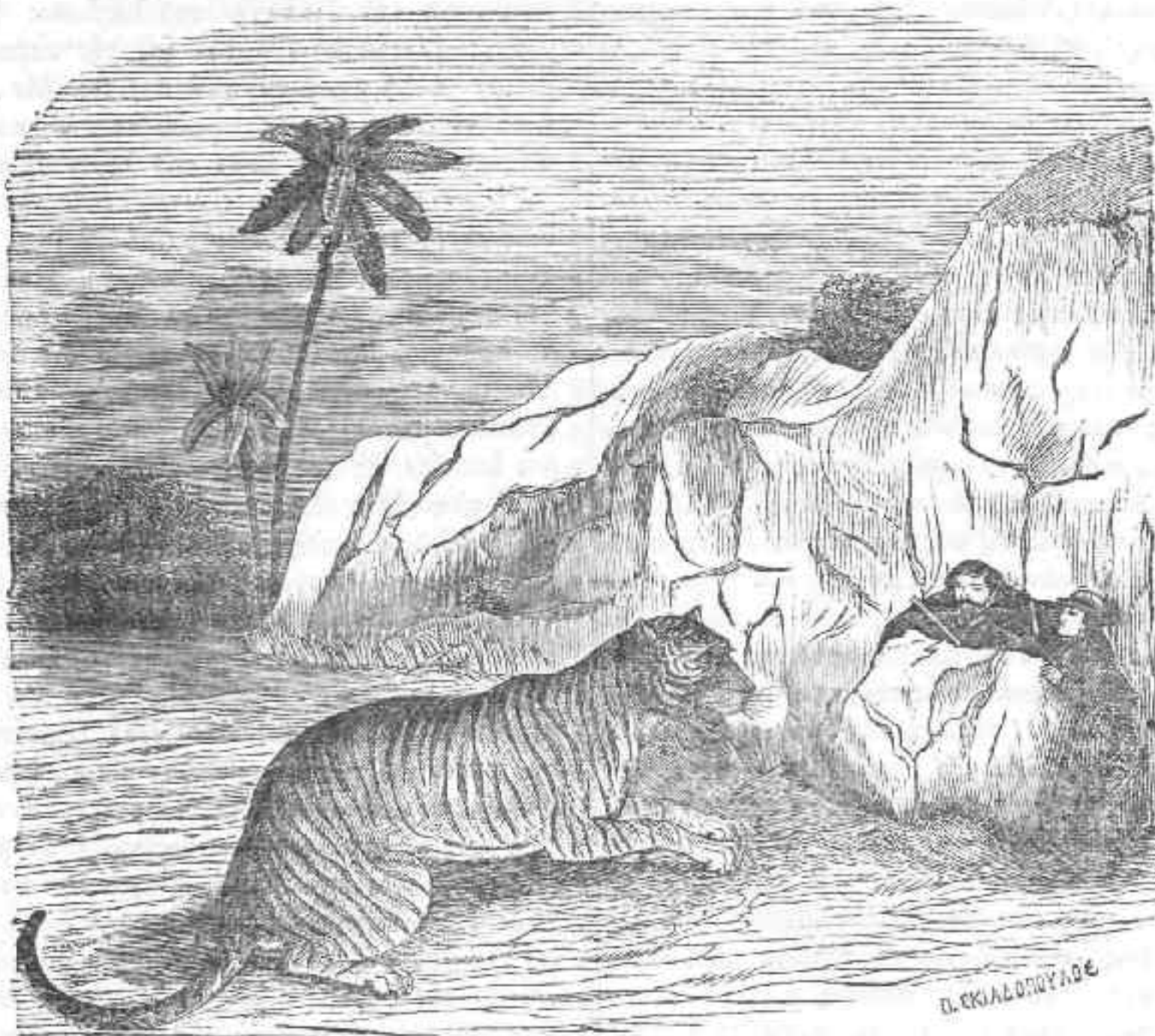
(*) Ἐν τῇ τρίτῃ λ. χ. ἐπιστολῇ, σελ. Πανδώρας 426, στίλ. δεξιᾷ, στίχῳ 17 κἀνωθεν, τὸ κείμενον τοῦ Γερμ. ἐκδότης ἔφερεν, ὅτι μετὰ τῆς αἰρετικῆς συνοικίσεως ἐτρακταίσσαμεν. Διωρθώσαμεν τοῦτο γραμματικῶς γράψαντες μετὰ τῆς αἰρετικῆς συνοικίσεως ἐτρακταίσσαμεν, οὐδὲν ἥττον ἢ ἐννοιστ εἰμὶν πλημμελής· διότι ὁ Φριδερίκος δὲν διαπραγματεύθη καὶ δὲν συνωμολόγησε συνοικέσιον μετὰ αἰρετικῆς, ἀλλὰ μετὰ αἰρετικοῦ· ὥστε πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ πρωτότυπον ἔφερε μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ ἢ τῶν αἰρετικῶν ἢ τῆς αἰρετικῆς βασιλείας συνοικέσιον ἐτρακταίσσαμεν.

(*) Τόπος.

ἀπὸ τῆς ῥάχεις μέχρι τοῦ ὑπογαστρίου, ὅπου καθίσταται ὑπομέλανος χρώματος.

Ἡ φύσις δώσασα αὐτῇ ἦθος ἄγριον, τὴν ἐπρόκισε καὶ μὲ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοῦτο ὅπλα ἐπομένως ἔχει σιαγόνας ἰσχυράς μὲ ὀδόντας ὑπερμεγέθεις καὶ ὀξύτατους, πόδας δὲ καὶ ὄνυχας τόσο δυνατούς, ὥστε διὰ μιᾶς κατασπαράττει καὶ τὰ μεγαλύτερα τῶν ἡμετέρων ζώων, ὡς τὸν ἵππον, τὸν βοῦν κτλ. Ἀλλὰ καὶ τὸ βλέμμα της ἔχει τι φοβερόν, καὶ θρυχωμένη ἐκπέμπει τοσούτον τρομεροῦς ὠρυγμούς ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ λέοντες ταραττονται. Εἶναι δὲ καὶ ὠκύπους, εὐλύγιστος καὶ ὑπουλός, ὥστε ἐπιπίπτουσα αἶφνης καὶ μὲ ὀρμὴν, ἔτι δὲ καὶ μὲ ταχύτητα ἐπὶ τῆς θήρας της, τὴν κατασπαράττει πρὶν ἢ αὐτὴ αἰσθανθῇ.

» στιγοῦσαν αὐτό· φεύγει τὴν ὄψιν παντὸς ζῶντος » ἀντικειμένου, καὶ θεωρεῖ πᾶν τι τοιοῦτον ὡς νέαν » λείαν, ἣν καταδροχίζει προηγουμένως διὰ τοῦ ἀ- » πλήστου αὐτῆς βλέμματος, καὶ φοβερίζουσα μὲ » τρομεροῦς ὠρυγμούς καὶ τριγμούς τῶν ὀδόντων, » ἐπιπίπτει κατ' αὐτῆς καὶ τοὶ πολλάκις περιωρι- » σμένη δι' ὀγκωδῶν ἀλύσειων ἢ σιδηρῶν κιγκλίδων, » αἵτινες ἀναχαιτίζουν μὲν ἀλλὰ δὲν σθένουσι τὴν » μανίαν της. Πολλάκις ἐγκαταλιμπάνει τὰ κατα- » σπαρχθέντα ζῶα διὰ νὰ φονεύτῃ ἄλλα. Φαίνεται » ὅτι ζητεῖ νὰ γευθῇ τὸ αἷμα αὐτῶν· τὸ δοκιμάζει, » καὶ μεθυσκομένη τῶν τροφῶν τινὰ κατασπαράττει τὰ » σώματά των, βυθίζουσα εἰς αὐτὰ τὴν κεφαλὴν της » ὅπως ῥοφήσῃ τὸ αἷμα ἐκ τῆς πηγῆς ἣν πάντοτε

Τίγρις.

σχεδὸν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. » Ἡ τίγρις ματαζῶν » πάντων τῶν ζώων, λέγει ὁ ἀπιδίμος Βυρῶν, εἶναι » τὸ μόνον οὐ δὲν δυνάμεθα νὰ πρᾶυνωμεν τὸ ἄγριον » ἦθος· οὔτε ἡ δύναμις, οὔτε οἱ γλυκεῖς τρόποι, οὔτε » ἡ βία ἐκτιθασσέουσιν αὐτήν, καθότι ἐρεθίζεται καὶ » διὰ τῶν κακῶν καὶ διὰ τῶν καλῶν τρόπων. Ἡ » γλυκεῖα περιποίησις, ἡ τοσαύτην ἐπὶ πάντων ἰσχὺν » ἔχουσα, οὐδὲν δύναται ἐπὶ τοῦ ἀκαταδαμάστου » τούτου θηρίου. Ὁ χρόνος, ἀντὶ νὰ ἐξημερώσῃ τὴν » θηριώδη αὐτοῦ καρδίαν, κινεῖ μᾶλλον τὴν χολὴν » καὶ διερεθίζει τὴν ὀργὴν του· κατασπαράττει τὴν » χορηγοῦσαν αὐτῷ τροφὴν χεῖρα ὡς καὶ τὴν μα-

» ἀποζηρᾷναι πρὶν ἢ σθέτῃ τὴν δίψαν της. » Τὸ » θηρίον τοῦτο κατοικεῖ ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίαις, » κατὰ τὴν τοῦ Γάγγου χερσόνητον, τινὲς δὲ λέ- » γουσιν ὅτι εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Σι- » ἀμης. Οἱ Ἰνδοὶ θηρεύουσιν αὐτό οὐ μόνον χάριν » τοῦ δέρματος, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπλὴν ἐνίστη διασκέ- » δασιν, καὶ τοὶ πολυμύθθου καὶ λίαν ἐπικινδύνου » οὔσης τῆς τοιαύτης θήρας. Πολλὰ καὶ διάφορα διη- » γοῦνται οἱ περιηγηταὶ περὶ τῶν κινδύνων οὓς δια- » τρέχουσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἕνεκα τῶν αἰμοδόρων » τούτων θηρίων, ἀλλ' ἡμεῖς ἀρκούμεθα ν' ἀναφέρωμεν » τὸ ἐξῆς περιεργὸν συμβῶν, ὃ διηγεῖται Ἀγγλὸς τις

περικηγήτης α Τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου
 » θέαμα, λέγει οὗτος, μὲ παρεκίνησε νὰ φοβῶμαι
 » μὴ διανυκτερεύσωμεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου. Ἀλλ'
 » ἐλαττωθείσης ὀλίγον τῆς θυέλλης, οἱ ὁδηγοὶ ἡμῶν
 » ἐξῆλθον ἵνα παρατηρήσωσιν ἂν δυνάμεθα νὰ ἐξα-
 » κολουθήσωμεν τὴν πορείαν ἡμῶν. Τόσω δὲ σκο-
 » τεινὸν ἦτο τὸ σπήλαιον ἐν ᾧ εἶχομεν διασωθῆναι,
 » ὥστε δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὰ ἐν αὐτῷ
 » πέραν μιᾶς σπιθαμῆς κείμενα ἀντικείμενα. Ἐνῷ δὲ
 » περιεστρεφόμεθα συναμιλοῦντες περὶ τῶν ἐπαπει-
 » λούντων ἡμᾶς κινδύνων, ἠκούσαμεν βρυχηθμοὺς
 » καὶ ὠρυγμοὺς ἐξερχομένους ἐκ τοῦ βάθους τοῦ
 » σπηλαίου, οἵτινες κατετρόμαξαν καὶ ἐμὲ καὶ τὸν
 » φίλον μου Βάρθωνα· ἀλλ' ὁ ἀπερίσκεπτος νέος
 » Λίγκολνος ἀντὶ νὰ φοβήσῃ ἐπεσε πρηνὴς κατὰ γῆς,
 » καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου μου
 » Φραγκίου, εἰσῆλθε προχωρῶν εἰς τὸ σπήλαιον
 » ἵνα ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτίαν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος
 » θορύβου. Μόλις ἐπροχώρησεν ὀλίγα τινὰ βήματα,
 » καὶ ἠκούσαμεν ἐκφώνησιν τινα θαυμάσιον, καὶ
 » μετ' οὐ πολὺ τοὺς ἴδομεν ἐπιστρέφοντας καὶ κρα-
 » τώντας ὑπὸ τὴν μασχάλην ἀναέν μικρὸν τετράπουν
 » ποικιλόχρωμον, ἔχον μέγεθος μικρᾶς γαλῆς, καὶ
 » σιαγόνας ἐρωδιασμένας μετ' εὐμεγέθων τομέων
 » ὀδόντων. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἦσαν ὑποπράσινοι·
 » εἶχον τοὺς ὀνυχας μακροὺς, ἡ δὲ γλῶσσα αὐτῶν ἐ-
 » ρυθρᾷ ὡς αἷμα ἐκρέματο ἐξω τοῦ στόματος. Ἄμα
 » ἰδὼν αὐτὰ ὁ Βάρθων ἀνέκραγεν ἐντρομος· Μὰ τὸν οὐ-
 » ρανὸν εὐρισκόμεθα ἐν τῷ σπηλαίῳ μιᾶς. . . Ἀλλ' ἀμέ-
 » σως διεκόπη ὑπὸ τῶν ὁδηγῶν, οἵτινες ἐπιστρέφον-
 » τες δρομαῖοι ἐφώναζον, μία τίγρις, μία τίγρις! . .
 » Καὶ μὲ ταχύτητα καὶ ἐπιτηδεϊότητα ἰδιάζουσιν
 » εἰς αὐτοὺς ἀνέστησαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς παρακειμένης
 » τινὸς κέδρου, ὅπου ἐκρύβθησαν μετὰ τῶν κλάδων
 » αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς κατελήφθη ὑπὸ μεγάλου τρό-
 » μου, ἀλλ' ἐλαττωθέντος κατ' ὀλίγον τοῦ αἰσθή-
 » ματος τούτου, ἐσκέφθη ἀμέσως νὰ προσρῦγῃ εἰς
 » τὰ πυροβόλα ὅπλα. Καὶ ὁ Βάρθων ὅστις οὐχ
 » ἦττον κατετρόμαξε, συνελθὼν μᾶς παρεκίνησε νὰ
 » κλείσωμεν τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου δι' εὐμε-
 » γέθους τινὸς λίθου, ὅστις καλῇ τύχῃ παρέκειτο.
 » Τὸ αἰσθημα τοῦ ἐπαπειλοῦντος ἡμᾶς κινδύνου
 » ἠῤῥαε τὰς δυνάμεις μας, καὶ οὕτω ἐπελήφθη
 » μεν τοῦ ἔργου, ὅτε ἠκούσαμεν καὶ τοὺς πρῶ-
 » τους τοῦ θηρίου τούτου ὠρυγμοὺς. Ὡ! εἰμεθα
 » χαμένοι, ἐφώναξεν ὁ Βάρθων, ἂν δὲν προφθάσωμεν
 » νὰ κλείσωμεν τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου, πρὶν ἢ
 » φθάσῃ τὸ θῆριον. Καὶ τῶνόντι δὲν εἶχομεν εἰσέτι
 » περαιώσει τὸ ἔργον, ὅτε ἐν μέσῳ τῶν χαμοδένδρων
 » ἐφάνη ἡ τίγρις κηδῶσα καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸ
 » σπήλαιον. Ἐν τοιαύτῃ τρομερᾷ στιγμῇ ἐδιπλα-
 » σιάσαμεν τὰς δυνάμεις μας, καὶ χωρὶς νὰ προσέ-
 » ρωμεν λέξιν, ἢ καὶ νὰ τολμήσωμεν ν' ἀνυψώσω-
 » μεν τὸ βλέμμα, ἐθέσαμεν χάριτι θεῆα τὸν λίθον
 » ἐν τῇ εἰσόδῳ. Καὶ ὁμῶς ἔμενε πάντοτε ἐκ τοῦ
 » ἄνω μέρους μικρά τις ὀπή, ἐξ ἧς διακρίνοντο ἡ
 » κεφαλὴ καὶ οἱ ἀκτινοβολοῦντες ὀφθαλμοὶ τοῦ θη-
 » ρίου. Ἀντήχει τὸ σπήλαιον καὶ σχεδὸν ἔτρεψε

» κατὰ πάντα βρυγμὸν τῆς τίγριδος εἰς ὃν ἀνταπε-
 » κρίνοντο τὰ τινγρίδια δι' ὀξέων ὠρυγμῶν. Ὁ τρο-
 » μερὸς οὗτος ἐχθρὸς ἀπεπειράβη κατ' ἀρχὰς νὰ ἀ-
 » πομακρύνῃ τὸν λίθον διὰ τῶν ποδῶν του, εἴτα
 » ὠθῶν αὐτὸν διὰ τῆς κεφαλῆς, ἡ δὲ ἀποτυχία του
 » ἠῤῥαεν ἐτι μᾶλλον τὴν λύσσαν του, καὶ ἐξέπεμψεν
 » ὀξύτατον ὠρυγμὸν ρίψας συγχρόνως πρὸς ἡμᾶς
 » βλέμμα λίαν ἀπειλητικόν. Ἡσθάνθη σχεδὸν αἰ-
 » σθημα λύπης συλλογιζόμενος ὅτι ἐδασανίζετο ἐκ
 » πατρικῆς στοργῆς. Τότε στραφεὶς πρὸς ἐμὲ ὁ
 » Βάρθων, ἰδοὺ καιρὸς, εἶπε, νὰ ἐκκενώσωμεν ἐπ'
 » αὐτῆς τὰ πυροβόλα μας αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἡμῶν
 » σωτηρία. Ὁ Φράγκιος ἠτοίμασεν ἀμέσως τὸ δι-
 » καννον τουφέκιον, ὁ δὲ Λίγκολνος τὰς πιστόλας.
 » Ἀμφότεροι δὲ ἐτέθησαν εἰς κατάλληλον θέσιν πε-
 » ριμένοντες τὴν διαταγὴν τοῦ Βάρθωνος, ἵνα συγ-
 » χρόνως ἐκκενώσωσιν αὐτὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ
 » θηρίου· ἀλλὰ κακῇ τύχῃ ἡ πυρίτις δὲν ἤναψεν·
 » ἡ δὲ τίγρις γνωρίσασα φαίνεται τὴν κατ' αὐτῆς
 » ἀπόπειραν ἐπέπεσε κατὰ τοῦ λίθου μὲ πλειοτέ-
 » ραν ὁρμήν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ πυρίτις ἦτο ὑγρὰ, ὁ Φράγ-
 » κιος καὶ ὁ Λίγκολνος ἐβρίψαν αὐτὴν ἵνα τὴν ἀν-
 » τικαταστήσωσι διὰ στεγνῆς· τούτου ἕνεκα ἐγὼ τε
 » καὶ ὁ Βάρθων ἀνεζητοῦμεν τὴν πυριτοθήκην, ἀλλὰ
 » τὸ σπήλαιον ἦτο τόσον σκοτεινὸν ὥστε ἠναγκά-
 » σθημεν νὰ ψηλαφῶμεν. Φθάσας παρὰ τὰ τινγρίδια
 » ἠθάνθη μεταλλικὸν τινα κρότον, καὶ εὐθύ· ἐνόησα
 » ὅτι ἐπαιζὼν μὲ τὰς πυριτοθήκας ἡμῶν καὶ τῶ-
 » νοντι πλησιάσας ἴδον ὅτι εἶχον ἀποβάλλει τὸ πῶμα
 » καὶ ἐντελῶς ἐκκενώσει αὐτάς. Τοῦτο μᾶς ἐπροξέ-
 » νησε μεγίστην ἀθυμίαν. Τὸ πᾶν ἀπωλέσθη, ἐφώναξε
 » μετὰ λύπης ὁ Βάρθων, δὲν μένει λοιπὸν ἄλλο ἢ νὰ
 » ἀποφασίσωμεν τί τὸ προτιμητέον, ἢ νὰ ἀποθά-
 » νωμεν ἐνταῦθα ἀπὸ τὴν πείναν μετὰ τῶν δύο τι-
 » γριδίων, ἢ νὰ ἀφήσωμεν ἐλευθέραν τὴν εἰσοδὸν εἰς
 » τὸν πατέρα αὐτῶν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν προσέχωρη-
 » σεν εἰς τὴν εἰσοδὸν ὅθεν παρετήρει ἀτρομήτως
 » τοὺς ἀκτινοβολοῦντας τοῦ θηρίου ὀφθαλμούς. Ὁ
 » νέος Λίγκολνος ἀπελπισθεὶς ἤρχισε νὰ καταρᾶται.
 » Ὁ δὲ Φράγκιος, γενναιότερος πάντων ἡμῶν, ἐξήγα-
 » γεν ἐκ τοῦ κόλπου του μικράν τινα χορδὴν, ἣν
 » κρητῶν καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ ἐνδότερον τοῦ σπη-
 » λαίου, χωρὶς νὰ διακοινώσῃ πρὸς ἡμᾶς τὸν σκοπὸν
 » αὐτοῦ. Μετ' οὐ πολὺ ἠκούσαμεν πνιγνὰς τινὰς
 » φωνὰς, εἰς ἃς ἡ τίγρις ἀνταπεκρίθη διὰ τρομεροῦ
 » βρυχηθμοῦ, καὶ δεικνύουσα μεγίστην ἀνησυχίαν,
 » μανιώδης περιεφέρετο περὶ τὴν εἰσοδὸν καὶ σῆμα
 » αἰφνης ἐκίνησεν ἐκατέρωθεν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς,
 » εἴτα στραφεῖσα πρὸς τὸ δάσος ἐξέπεμψε δύο ἐπα-
 » νελημμένους καὶ ὀξύτατους ὠρυγμοὺς! Οἱ δύο
 » ἡμῶν ὁδηγοί, οἱ Ἰνδοί, ὠρεληθέντες τῆς περιστά-
 » σεως ταύτης ἐξετόξευσαν βέλη κατ' αὐτῆς ἐκ τοῦ ὕ-
 » ψους τοῦ δένδρου· ἀλλὰ καὶ τοὶ ἐτόξευσαν ἐπιτυχῶς
 » πολλάκις, τὸ δέρμα αὐτῆς δὲν διεπεράσθη ὑπὸ
 » τῶν βελῶν πλὴν ὑφ' ἐνὸς καὶ μόνου καθηλωθέντος
 » παρὰ τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν, ὅπερ ὑπερῆύψησε τὴν λύσσαν
 » τῆς. Ὁρμήσασα τότε πρὸς τὸ δένδρον ἠγωνίζετο ν'
 » ἀναβῇ ἢ καὶ νὰ τὸ κλίνη· ἀλλὰ ἀποκαθλωθέντος

αὐτοῦ βέλους, ἐπανήλθε πάλιν πρὸς τὴν εἰσόδον τοῦ σπηλαίου.

« Ἐν τούτοις ὁ Φράγκιος ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου τοῦ σπηλαίου, φέρων κρεμάμενα εἰς ἑκατέραν τῶν ἁκρῶν τῆς χορδῆς τὰ παρ' αὐτοῦ πνιχθέντα τιγρίδια, καὶ πρὶν ἢ ἐννοήσω τὸν σκοπὸν τοῦ τὰ ἔρριψεν ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς εἰσόδου ὑπαρχούσης ὀπῆς. Ἰδούσα αὐτὰ ἡ τίγρις προσήλωσεν ἐπ' αὐτῶν τὰ βλέμματα τῆς σείουσα τὴν οὐρὰν τῆς, εἶτα τὰ ἐπανέστρεψε πολλάκις καὶ τὰ ὠσφραίνεται. Ὅτε δὲ κατενόησεν ὅτι δὲν ἔζων, ἀρῆκεν ὠρυγμὸν τόσον ὅζυν καὶ λυστώδη, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ κλείσωμεν τὰ ὦτα ἡμῶν. Πλησιάζας τὸν ὑπηρέτην μου ἵνα τὸν ἐπιπλήξω διὰ τὴν σκληρὰν ταύτην πράξιν, κατενόησα ἐκ τοῦ τρόπου τῶν ἀπαντήσεών του ὅτι εἶχεν ἀπολέσει πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τοῦ του ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἐλεύθερον παντὸς πρὸς τὸν κύριόν του δεσμοῦ. Ἐγὼ ὅμως διετήρουν πάντοτε ἐλπίδας, ἂν καὶ ἠγνόουν νὰ εἴπω διατί ἀπροσδόκητός τις βοήθεια ἐμελλε νὰ μᾶς σώσῃ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.

« Ἡ θυέλλα ἐντούτοις ἐκόπασεν, αἱ βρονταὶ δὲν ἀντήχουν πλέον, καὶ τερπνὸς ζέφυρος διεδέχθη τὸν πολυτάραχον ἄνεμον. Τὸ κελάδημα τῶν μικρῶν πτηνῶν ἤρχιζε νὰ διακόπῃ τὴν σιωπὴν τοῦ δάσους, καὶ αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς, ἀντανακλῶσαι τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἔλαμπον ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν δένδρων καὶ τῆς χλόης ὡς μυριάδες ἀδαμάντων. Ἐγὼ δὲ ἐκ τῆς ὀπῆς ἔῴλεπον τὴν τερπνὴν ταύτην μεταβολὴν τῆς φύσεως, καὶ τοῦτο καθίστα τρομερώτεραν τὴν θέσιν μου. Εὕρισκόμεθα ἐντὸς τάφου χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὰ περίετι ἱκανὸν νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐξοδὸν μᾶς, διότι τέρως τρομερώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ μυθολογικοῦ Κερβέρου ἐφύλαττε τὴν εἰσόδον, κατακεκλιμένον παρὰ τὰ νεκρὰ αὐτοῦ τέκνα. Ἐφαίνεται ὥραϊον ζῶον, μεγαλοσώμον καὶ ὑπερήφανον, καὶ τὰ μέλη του εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ἔκειτο εἰδείκνουν ὅλην τὴν ἐξαισίαν ἰσχύϊν τῶν μυόνων αὐτοῦ. Ἐκ τῶν σιαγόνων του, αἵτινες ἦσαν ἐστολισμέναι μετὰ λεπτοτάτων καὶ μεγίστων ὀδόντων, ἔρρεεν ἐκ διαλειμμάτων ἀφρός. Ἐνῶ δὲ παρατηροῦμεν τὸν λυσσαλέον ταῦτον ἐχθρὸν, ἠκούσαμεν αἰφνης μακρόθεν ἰσχυρὸν ῥύσημα, εἰς ὃ ἀνταπεκρίθη ἡ τίγρις διὰ μακροῦ καὶ λυπηροῦ ὠρυγμοῦ. Τότε οἱ Ἰνδοὶ κράξαντες μᾶς ἔκαμαν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι νέος κίνδυνος μᾶς ἐπαπειλεῖ. Μετ' οὐ πολὺ οἱ φόβοι ἡμῶν ἐπεθεδαίνωσαν, διότι ἴδομεν καὶ ἑτέραν τίγριν πηδῶσαν καὶ ἐρχομένην πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὕρισκόμεθα. Ὁ νέος αὗτος ἐχθρὸς, εἶπεν ὁ Βάρθων, εἶναι μᾶλλον ἐπικίνδυνος τοῦ πρώτου, καθότι εἶναι ἡ θῆλυς, καὶ αἱ μητέρες εἰσὶ σκληραὶ καὶ ἀδυσώπητοι πρὸς τοὺς φονεῖς τῶν τέκνων των.

« Μόλις ἴδε φονευμένα τὰ τέκνα τῆς, καὶ οἱ βρυχυμοὶ τῆς ὑπερέβησαν πάντας ὅσους μέχρι τοῦδε εἶχομεν ἀκούσει. Εἰς τούτους δὲ προσετέθησεν οἱ τοῦ ἄρρενος· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαυσαν περιο-

ρισθέντες εἰς γοῦρόν τινα μερμυρισμόν· ἡ δὲ ὤλυσ, ὑψώσασα, τοὺς ἀνοικτοὺς αὐτῆς ῥώθωνας πρὸς τὴν ὀπὴν τῆς εἰσόδου, ὅπως τρόπον τινὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς φονεῖς τῶν τέκνων τῆς, προσήλωσε τοὺς ἀγρίους αὐτῆς· ὀφθαλμοὺς ἐφ' ἡμῶν, καὶ αἰφνης ὤρμησεν ἀκάθεκτος κατὰ τοῦ λίθου, προσπαθούσα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ καταφύγιον ἡμῶν, καὶ ἵσως ἤθελε τὸν ἀπωθήσει, ἂν προλαμῶνόντες δὲν διετηροῦμεν αὐτὸν μετ' ὅλων μας τῶν δυνάμεων εἰς τὴν θέσιν του. Ἰδούσα δὲ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τῆς, ἐπανήλθε παρὰ τῷ ἄρρενι μετ' οὗ ἔφάνη ὡς ἂν συνδιεσκέπτετο διότι ἀμφότεροι ἀπεμακρύνθησαν δρομαῖοι καὶ ἐγενῆσαν ἄφαντοι. Ἀπομακρυνθέντων δὲ τῶν δύο θηρίων, οἱ ὀδηγοὶ ἡμῶν, οἱ Ἰνδοὶ, μᾶς προέτρεψαν νὰ ὠφεληθῶμεν τῆς περιστάσεως καὶ νὰ φύγωμεν, διότι προσέθηκαν, αἱ τίγρεις πιθανῶς ὑπάγουσι νὰ εὕρωσιν ἐπὶ τοῦ ὄρους ἄλλην γνωστὴν εἰς αὐτὰς εἰσόδον, ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον. Μόλις δὲ καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου μετακινήσαντες τὸν λίθον, ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ ἄντρον ἐν ᾧ ἐφοδούμεθα μὴ ἀποδιώσωμεν τῆς πείνης. Τελευταῖος ἐξῆλθεν ὁ Βάρθων ὡς μείνκας ἵνα ἀνεύρῃ τὸ πυροδόλον αὐτοῦ, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν ἐσυλλογίσθημεν παρὰ πῶς νὰ φύγωμεν. Μόλις προχωρήσαντες ὀλίγα τινὰ βήματα, ἠκούσαμεν πάλιν τοὺς ὠρυγμοὺς τῶν τίγρεων, ὅπερ μᾶς κατετρόμαξεν, ἂν καὶ αἱ φωναὶ ἤρχοντο μακρόθεν. Ἐντροσούτῳ ἀκολουθοῦντες τὰ ἵχνη τῶν ὀδηγῶν μᾶς εἰσῆλθον εἰς τινα πλαγίαν ὁδόν. Δύσκολον δὲ καὶ ἀργὴν καθίστων τὴν πορείαν ἡμῶν αἱ ἐκ τῆς θυέλλης ἐπισωρευθεῖσαι κατὰ τὴν διόδον ρίζαι καὶ οἱ κλάδοι. Μετὰ δὲ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας κοπιᾶστικὴν πορείαν, εἰδοποιήθημεν δι' αἰφνιδίας καὶ ὀξείας φωνῆς ἐνὸς τῶν Ἰνδῶν μᾶς ὅτι αἱ τίγρεις μᾶς καταδιώκουσι. Κατ' εὐχὴν θυῶς εἰσεβήκαμεν πλησίον καλαμίνης γεφύρας κειμένης ἐπὶ ὀρηκτοῦ ῥύχκος. Μόνοι οἱ Ἰνδοὶ διὰ τοῦ ἐλαφροῦ αὐτῶν βαδίσματος δύνανται ἀτρομήτως νὰ περιπατῶσιν ἐπὶ τῶν τειοῦτων εὐθραύστων γεφυρῶν. Ἰπὸ τὴν γέφυραν ταύτην κατέρρεεν ἀκάθεκτος ὁ χειμάρρος μεταξὺ ὀχθῶν δυσδιάτων, ἀποκρήμων καὶ ὑψηλῶν. Ὁ Αἰγκολνος, ὁ Φράγκιος καὶ ἐγὼ εἶχομεν ἤδη, ἐννοεῖται μετὰ φόβου, διελθεῖν τὴν γέφυραν, ὁ δὲ Βάρθων εὕρισκετο ἐπ' αὐτῆς προπαθὼν νὰ διατηρήτῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ σώματός του, ὅτε ἐφάνησαν αἱ τίγρεις ἐξερχόμεναι ἐκ τοῦ πλησίον δάσους. Μόλις δὲ μᾶς ἴδον καὶ ἔτρεξαν κατ' ἡμῶν πηδῶσαι καὶ ἐκπέμπονται ὀζυτάτους καὶ τρομεροὺς ὠρυγμοὺς· ἀλλ' ἡμεῖς ἐσπεύσαμεν νὰ ἀναβῶμεν ἐπὶ τῶν βράχων ὁ δὲ Βάρθων προφθάσας διῆλθε τὴν γέφυραν, καὶ ἂν καὶ εἶχε πλησίον του τὰ θηρία ἴστατο ἀτάραχος καὶ γενναῖος. Μετὰ ταῦτα, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ τὴν κυνηγετικὴν μάγαιραν, ἔκοψε τὰ δεσμὰ τῆς γεφύρας ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ἠθέλομεν διασωθῇ ἐκ τῶν καταδιωκόντων ἡμᾶς ἐχθρῶν· ἀλλ' ἡ ὑψηλὰ τίγρις, ἰδούσα τὴν γέφυραν πίπτουσαν, ἐρρίφθη εἰς τὸν χειμάρρον, προσπαθοῦσα νὰ τὸν ὑπερβῇ· μά-

» την όμως, διότι κατεσπαράχθη ώθουμένη ἐκ
 » τῆς ὀρμῆς τοῦ χειμάρρου κατὰ τῶν ἀπειρα-
 » ρίθμων αἰχμῶν τῶν παρακειμένων σκοπέλων. Καί
 » όμως ἡ ἀποτυχία αὕτη τῆς θήλεως δὲν ἤλāt
 » τώσε τὸ θάρρος τοῦ ἄρρενός, ὅστις διὰ γιγαντείου
 » πηδήματος ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχτης, τὴν
 » ὁποίαν καλῇ τύχῃ δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἢ διὰ
 » μόνον τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν. Ἀλλὰ καὶ οὕτω
 » κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ βράχου, ἠγωνίζετο νὰ ἀρπά-
 » ξῇ τὸν παρ' αὐτῷ εὐρισκόμενον Βάρθωνα. Τοῦτο
 » ἰδόντες οἱ Ἰνδοὶ ἤρχίζον νὰ κραυγάζωσιν ὡς ἂν
 » μὴ ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς σωτηρίας. Ἀλλ' ὁ Βάρ-
 » θων ἀτρόμητος ὀρμᾷ κατὰ τοῦ θηρίου καὶ ἐμπή-
 » γει τὴν μάχαιραν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Κατα-
 » σταθεῖσα οὕτως ἡ τίνις ὑπερβαλλόντως λυσσώ-
 » δης, διπλασιάζει τὰς δυνάμεις αὐτῆς καὶ ἐπιτυγ-
 » χάνει νὰ στηρίξῃ καὶ τοὺς ὀπισθίους πόδας ἐπὶ τοῦ
 » βράχου, καὶ νὰ ἀρπάσῃ τὸν Βάρθωνα ἐκ τοῦ μη-
 » ροῦ· αὐτὸς όμως διαμένων πάντοτε ἀτάραχος, ἤρ-
 » πασε διὰ τῆς ἀριστερᾶς κλάδον παρακειμένου δέν-
 » δρου, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὴν μάχαιραν
 » διετρύπα ἐπανειλημμένως καὶ μετ' ἐπιτηδειότητος
 » τὸ πλευρὸν τοῦ θηρίου. Ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἐν
 » ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἡμεῖς δὲ ἐδράμομεν πάντες εἰς
 » βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ὁ Αἰγκολνος προφθᾷ
 » σας πρῶτος ἀνεσθήκωσε τὸ πυροβόλον, καὶ μετ' οὗ-
 » τὸ κοντάκιον αὐτοῦ ἐκτύπησε τὸ θηρίον εἰς τὴν κε-
 » φαλὴν τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε κατεκρημνίσθη ἐν τῷ
 » χειμάρρῳ· πλὴν κατὰ δυστυχίαν σὺν αὐτῷ ἔπεσε
 » καὶ ὁ δυστυχὴς νέος ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν τοῦ
 » σώματός του. Καὶ ἐπάλαυσε μὲν ἐπὶ τινος στιγ-
 » μᾶς ὁ ταλαίπωρος πρὸς τὸν ἀδυσώπητον χειμάρ-
 » ρον, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς ν' ἀνθέξῃ ἐπνίγη . . . »

I. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΤΑ ΠΕΡΙΛΗΠΤΑ.

—ο—

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. ΡΑΒ'.)

— Ἡ Ἀμαλία! ὑπέλαθεν ὁ δοῦξ ἀνεγερθεὶς μετ' ὀρμῆς καὶ βαδίσας τεταραγμένος ὁ Κ. Νεύβεργ τὸν ὁποῖον ἐνόμιζα πρὸ ὀλίγου ἀκόμη . . . Κ. Γρο-
 σεστέιν, ἔχεις ἀποδείξεις;

— Δυστυχῶς, ὑψηλότετε, εἶδα . . . ἀπεκρίθη ὁ βαρόνος μετ' ὀρμῆς θρηνησθεῖς ἂν ἤξεύρετε πόσον ἐδί-
 στασα πρὶν σᾶς φέρω τὴν ἀποτρόπαιον αὐτὴν εἰ-
 δησιν . . . ἀλλὰ.

— Θὰ ἠπατήθῃς ἴσως δὲν ἠμπορῶ νὰ φαν-
 τασθῶ . . .

— Ἀλλοίμονον! ἀνέκραξε στενάζων ὁ Γροσε-
 στέιν. Εἶναι εὐκολόν νὰ λάβετε καὶ ἡ ὑψηλότης σας

τὰς αὐτὰς ἀποδείξεις. Ἡ Κ. Ζέφτ θὰ ὑποκριθῇ τὴν
 ἄρρωστον, διὰ νὰ μὴ σᾶς συνοδεύτῃ. Ἐδωκε δὲ καὶ
 εἰς τὸν Κ. Νεύβεργ, τὰ κλειδιά κρυφῆς τινος πα-
 ρόδου ἢ ὁποῖα φέρει εἰς τὸν κοιτῶνά της, καὶ τὸν
 περιμένει ἐκεῖ ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα.

— Ἀπόψε! . . . τὰ μεσάνυχτα! ἐπανελάσεν ὁ
 δοῦξ δυσανασχετῶν, καὶ ἀνέπεσεν εἰς θρανίον. Λοι-
 πόν, ἀνέκραξε μετὰ μικρὸν καὶ μετ' ὀργῆς, πρέ-
 πει . . . Καὶ ἐσιώπησε.

— Ἐχετε διαταγὰς νὰ μὲ δώσετε; ἠρώτησεν ὁ
 Γροσεστέιν.

— Ὅχι! ἀλλὰ πιθανὸν νὰ ᾔναι λάθος, ἀπάτη
 . . . Δὲν θέλω νὰ καταδικάσω πρὶν πεισθῶ, νὰ τι-
 μωρήσω χωρὶς νὰ εἶμαι βέβαιος διὰ τὸ σφάλμα. Θὰ
 σκεφθῶ! Καλὰ, Γροσεστέιν, σ' εὐχαριστῶ, φίλε
 μου . . . Ἐχω ἀνάγκην νὰ μείνω μόνος.

Καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν βαρόνον, ὅστις δὲν ἐφαί-
 νετο πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν δοῦκα.

Ἐν τοσούτῳ ἡ Κ. Ζέφτ εὐπρεπίζετο ἤλθε δὲ πρὸς
 αὐτὴν καὶ ἡ Κ. Ἰουστίνα, τὴν ὁποίαν ὑπεδεχθῇ ἐ-
 κείνη εὐμενῆς καὶ μειδιδῶσα.

— Καλῶς ὦρισε, μικροῦλά μου!

Καὶ τῶνόντι ἡ Ἰουστίνα ἦτο πολλὰ μικρὰ, μελαγ-
 χροινὴ, λεπτὴ καὶ ἀσχημοτάτη. Ἀλλ' οἱ μικροὶ ὀ-
 φθαλμοὶ τῆς ἦσαν ζωηρότατοι, καὶ ἀνήγγελλον σπα-
 γίαν ὀξύνουσαν.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία.

— Ὁ Κ. Γροσεστέιν ἤλθεν ἀπόψε· πλὴν μ' ἐ-
 φάνη ὅτι τὰ ἔχει χαμένα. Ὅλην τὴν ὥραν ἐλαλοῦσε
 μόνος του, καὶ ἔλεγε τὸ ὄνομα ἐνὸς Φρεδερίκου.

Ἡ Ἀμαλία ἀνεκάγχασεν· ἀνεκάγχασε δὲ καὶ ἡ
 Ἰουστίνα.

— Ἐσπᾶναιμεν τὴν κεφαλὴν μας διὰ νὰ εὕρωμεν
 ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Φρεδερίκος· φαίνεται ὅτι εἶναι
 νέος τις ἐπιστήμιος τοῦ ὑψηλοτάτου . . . καὶ ἂν
 γνωρίζω καλῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ βαρόνου, σκο-
 πὸν ἔχει νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀμαλία ἀνασκιρτήτασα· τί
 λέγεις! . . . τὸν Φρεδερίκον;

— Μάλιστα· εἶμαι βεβαιωτάτη.

— Θεέ μου! ὁ Γροσεστέιν λοιπὸν εἶναι τέρας!
 . . . νὰ δολοφονήτῃ! . . . φρικτόν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἠκούσθη κρότος ἐλαφρῶν
 καὶ ταχέων βημάτων, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ Ματ-
 θιλδὴ καὶ εἶπεν·

— Ἡ ὑψηλότης του.

Καὶ ἡ μὲν Ἀμαλία ἐταράχθη, ἡ δὲ Ἰουστίνα ἔ-
 γεινεν ἄφαντος. Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ δοῦξ ἐφαίνετο
 σύννους μὲν, ἀλλ' ἀτάραχος. Καθίσας δὲ παρὰ τὴν
 Ἀμαλίαν,

— Τί τρέχει, ἠρώτησε, φιλτάτη μου; μὲ εἶπαν
 ὅτι ἀσθενεῖς.

— Κατὰ δυστυχίαν ναί, ὑψηλότητε. Ἦμην κα-
 κοδιάθετος γῆς τὸ ἑσπέρας, καὶ δὲν ἠμπορεῖσα νὰ
 κοιμηθῶ δι' ὅλης τῆς νυκτός· δὲν ἤξεύρω τί ἔχω,
 πλὴν . . .

Ἐκεῖνος δὲ κλίνας πρὸς αὐτὴν, καὶ λαβὼν τὴν
 χεῖρά της, τὴν ἶδεν ἀσκαρδαμυκτὴ καὶ εἶπε·